

*Εκ τινος διατάξεως Μιχαήλ Ἀτταλαιάτου (1077) γνωρίζομεν ὅτι αἱ ἐπὶ σανίδων εἰκόνες ἔφερον περιφέρειαν ἀργυρᾶ διάχρυστα καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ ἄνω περιφερείου ἀπηύρτητο ἔπιπλον λινοῦν ἀρχαιοειδές, στενοεπίμηκες, μετὰ ἐνυφασμένων ἀμπελοκαλθίδων, ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τῆς εἰκόνας, πρὸς ἐπίσχεσιν τοῦ κονιορτοῦ καὶ πρὸς καλλωπισμόν, ὅτι ἀπὸ τοῦ κάτωθεν περιφερείου ἐξήρτητο ἕτερον ἔπιπλον καταπίπτον ἔμπροσθεν τῆς εἰκόνας ἐν τάξει ποδώσεως, ἐν ταῖς ἐορταῖς· καὶ ὅτι ἡ ποδώσις αὕτη ἦτο ἐξ ὑφάσματος σιρικοῦ χρυσοῦφάντου, συνήθως βλαττίου σκαρραμαγίου, κραιβίζοντος ἢ κιτρίνου, ἐξεμπλωτοῦ, ἦτοι διηνησιμένου διὰ φυλλωμάτων καὶ ἀνθυλλίων. Ἐπὶ τῆς ποδώσεως αὐτῆς ἀνηρτῶντο καὶ τὰ διάφορα τιμαλφῆ καὶ λιθοκόλλητα ἀφιερῶματα τῶν πιστῶν, τὰ λεγόμενα ταξίματα.

Τοιοῦτο πλούσιον ὑφάσμα χρησιμεῖον εἰς πόδωσιν τῶν εἰκόνων ἦτο ὁ *Καμουχᾶς*, ἐξ οὗ ἐποιοῦντο τὰ ἀρχιερατικὰ ἄμφια, τῆς ἀγίας τραπέζης αἱ ἐνδυταί, καὶ αἱ στολαὶ τῶν βασιλέων ἐν Βυζαντίῳ. Τὸ ὑφάσμα τοῦτο, ὀλοσηρικόν, χρυσοπάρυφον καὶ διηνησιμένον, προερχόμενον κατ' ἀρχὰς ἐκ τῆς Σινικῆς, κατεσκευάζετο ἔπειτα ἐν Βαγδάτῃ καὶ ἐν Ταυρίδι, ἐν Δαμασκῷ καὶ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ· ἐπὶ τέλους ὑφάνετο καὶ ὑφ' Ἑλλήνων ὑφαντῶν ἐν Κύπρῳ καὶ ἐν Θήβαις. Τὸ πολύτιμον τοῦτο ὑφάσμα, τοῦ ὁποῦ μοῖρα μέγα ἐμπόριον ἐγένετο ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τε καὶ Κωνσταντινουπόλει, ἦτο πολυζήτητον ἐν τῇ αὐτοκρατορικῇ τοῦ Βυζαντίου αὐτῇ, ἔτι δὲ παρὰ τῶν βασιλέων τῆς Γαλλίας ἐν Παρισίοις καὶ παρ' αὐτῶν τῶν παπῶν ἐν Ῥώμῃ.

Ἡ ἐξ ὑφάσματος *Καμουχᾶ* ποδώσις τῆς ἀρχαίας καὶ θαυματουργοῦ εἰκόνας τῆς Θεομήτορος ἐγένετο ἀφορμὴ τῆς προσωμίας τῆς ἀποδιδομένης τῇ τε εἰκόνι καὶ τῇ ἐκκλησίᾳ ἐν ἣ ἐλατρεύετο, *Καμουχαρέα* καὶ *Χρυσοκαμουχαριώτισσα*.

ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΡΑΓΚΑΒΑ

Παρὰ τοὺς πρόποδας τῆς ἀκροπόλεως καὶ ἐπὶ τῇ παλαιᾷ ὁδῷ τῶν Τριπόδων, ἴστατο ναὸς περικαλλῆς ἐπικαλούμενος τοῦ Ῥαγκαβᾶ, τιμῶμενος ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἀγίου Νικολάου, μετὰ παρεκκλησίου τῆς ἀγίας Παρασκευῆς. Ὁ ἐπὶ τῆς βασιλείας Νικηφόρου τοῦ ἀπὸ Γενικῶν (802—811) γαμβρὸς τοῦ βασιλέως καὶ κουροπαλάτης Μιχαήλ Ῥαγκαβῆ, αὐτὸς οὗτος ὁ κελεύσει βασιλικῆ χειροκοπήσας τὸ ἐν τῇ ἀνατολικῇ στοᾷ τοῦ Κωνσταντινείου Φόρου ἰστάμενον ἄγαλμα τῆς Τύχης τῆς Πόλεως, ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ γυναικαδέλφου αὐτοῦ βασιλέως Σταυρακίου, τοῦ ἔχοντος εἰς σύζυγον τὴν βασιλίδαν Θεοφανῶ τὴν ἐξ Ἀθηνῶν, στεφθεὶς παρὰ τοῦ πατριάρχου Νικηφόρου βασιλεὺς καὶ αὐτοκράτωρ Ῥωμαίων

(811), ἅμα τῇ ἀναβάσει ἐπὶ τοῦ θρόνου ἐπεχείρησε νὰ προσελύσῃ τὴν ἀγάπην τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ διὰ βασιλικῶν δωρεῶν πρὸς ὄφελος τῶν ἐκκλησιῶν καὶ ἄλλων εὐσεβῶν καὶ φιλοπτώχων ἰδρυμάτων. Τότε εἰκάζω ὅτι ἐκτίσθη καὶ ὁ ἐν Ἀθήναις τοῦ Ῥαγκαβῆ, κοινῶς Ῥαγκαβᾶ ἐπικαλούμενος ναὸς, ὃν ὁ βασιλεὺς Μιχαήλ Α' Ῥαγκαβῆ μετὰ τῆς συζύγου του Προκοπίας ἀνήγειραν ἴσως, ὅπως προσοικειωθῶσι τοὺς ἐν Ἀθήναις μέγα δυναμένους συγγενεῖς τῆς χήρας βασιλίδος Θεοφανούς. Ὅμως ἡ τοιαύτη πολιτικὴ τοῦ βασιλέως ἀγωγή εἰς οὐδὲν ὠφέλησεν αὐτόν· μετὰ βραχυτέραν παρὰ διετῆ βασιλείαν (811—813), ἐκθρονισθεὶς ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ τῶν θεμάτων τῆς Ἀνατολῆς Λέοντος τοῦ Ἀρμενίου, ἐνεδύθη τὸ μοναχικὸν σχῆμα καὶ ἀπεσύρθη ἐν τῇ μονῇ τοῦ Βαρθανίου ἐπὶ τῆς νήσου Πρώτης, ὅπου ἐγκατεβίωσεν ἡσυχος μέχρι θανάτου (824) καὶ ἐτάφη ἐν τῷ δεξιῷ μέρει τῆς ἐκκλησίας.

ΓΑΛΟΣ Δ. ΝΕΦΟΥΤΣΟΣ

ΤΑ ΡΟΔΑΚΙΝΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Εἶχον παρέλθει εἰκοσιπέντε ἔτη ὅτε τὸ πρῶτον ἐπανείδον τὸν παλαιὸν μου συμμαθητὴν Βιτάλ Ἐρβελοῦ ἐν τινι συμποσίῳ τῶν ἀρχαίων μαθητῶν ἐνὸς λυκείου ἐπαρχιακοῦ, ὅπου εἶχον κοπιᾶσαι διὰ νὰ λάβωμεν τὸ *χαρτί μας*· αἱ κοιῶνται συναθροίσεις ὁμοιάζουσι πάσαι πρὸς ἀλλήλας· σφίγγεις χειρῶν, ἀναγνωρίσεις θορυβώδεις, οἰκειότης προσαγορεύσεων τὴν ὁποίαν ἐκπλήττεται τις ὅτι λαμβάνει μετὰ πάροδον τετάρτου αἰῶνος· μελαγχολικαὶ βεβαιώσεις τῶν μεταβολῶν αἵτινες ἐπῆλθον ἐκ τῆς ἡλικίας εἰς τὰς φυσιογνωμίας καὶ τὰς τύχας ἐκάστου· ἔπειτα ὁ ἐπίσημος λόγος τοῦ προέδρου, αἱ προπώσεις, αἱ ἀναμνήσεις τοῦ λυκείου, τῶν ὁποίων τὰς πικρίας ἐξήτημισεν ὁ χρόνος, ἀφήσας ὑφισταμένην μόνην τὴν γλυκεῖαν ἀνάμνησιν τῶν ἡμερῶν καθ' ἃς ἐκάστοις ἡμῶν ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρά του τῆς Πανδώρας τὴν πλήρη χρυσοῦν ἐλπίδων θήκην...

Ὅχι ὀλίγον ἐξεπλάγην ἐπαναβλέπων τὸν Βιτάλ Ἐρβελοῦ ὄλως διάφορον ἐκείνου τὸν ὁποῖον ἐνθυμούμην. Τὸν εἶχον γνωρίσει λεπτόν καὶ δειλόν, μετ' ἐπιτηδεύσεως ἐνδεδυμένον, ἐπιμεμημένον καὶ εὐλαβῆ. ἐνοῦντα ἐν ἑαυτῷ πάσας τὰς ἀξιολόγους ιδιότητας ὑπαλλήλου ὑπεραρίθμου, ὅστις θέλει νὰ κάμῃ τὸ στάδιόν του εἰς τὴν διοίκησιν ὅπου ἡ οἰκογένειά του τὸν ἐτοποθέτησε. Τὸν ἐπανάβλεπον ζωηρὸν καὶ εὐρωστον νέον, ἔχοντα ἡλιοκαῆ τὸν λαιμὸν καὶ τὴν ὄψιν,

τόν λόγον έντονον καθάρων και λαμπρόν ως άνθρωπου όστις δέν συνειθίζει νά ζυγίση τούς λόγους του. Μé τήν βραχείαν και όρθοτενή κόμην του, τόν άγγλικόν ίματισμόν του, μέ τόν έν είδει ριπιδίου μιζοπόλιον πώγωνά του, εξέφραζεν έν όλω τῷ προσώπῳ του κάτι τι άνετον, άποφασιστικόν και έλεύθερον, τό όποιον δέν προσιδιάζε ποσῶς εἰς ύπάλληλον.

— Και λοιπόν, τόν ήρώτησα, τί έγγεινες, δέν είσαι πλέον ύπάλληλος;

— Όχι, φίλε μου, άπεκρίθη, δέν είμαι παρά γεωργός· ήμίσειαν λεύχην μακράν άπ' έδῶ καλλιεργῶ έν κτήμα άρετά κελόν, όπου σπείρω σίτον, και έχω καλόν οἶνον μαῦρον, άπό τόν όποιον θά σοῦ προσφέρω όταν έλθης νά μας εὔρης.

— Τῶνόντι! άνέκραξα, σύ, υἱός και έγγονος γραφειοκράτου, σύ τόν όποιον άνέφερον ως τό πρότυπον τῶν ύπαλλήλων και εἰς τόν όποιον προσέλεγον λαμπρόν μέλλον, πκρήτητες τήν ύπαλληλίαν;

— Ναι, φίλε μου.

— Και πῶς έγγεινε τοῦτο;

— Φίλτατε, άπεκρίθη γελῶν, τά μεγάλα άποτελέσματα έχουν πολλακίς τάς πλέον μηδαινάς αίτίας... έδωκα τήν παραίτησίν μου εἰς αίτίας δύο ροδακίνων.

— Δύο ροδακίνων;

— Οὔτε περισσότερον οὔτε όλιγώτερον, και άποῦ πάρωμεν τόν καφέν, εάν θέλης νά μέ συνδούσης εἰς Σαντωρέν, θά σοῦ τό διηγηθῶ.

Μετά τόν καφέν, αφήμαμεν τήν αίθουσαν του συμποσίου, και ένῶ καπνίζοντες περπορευόμεθα παρά τήν διώρυγα, μετά μεσημβρίαν χλιαράς τινος ήμέρας τῷ Αύγουστου, ὁ φίλος μου Βιτάλ ήρχισε τήν διήγησίν του

— Ηξέυρεις, μοι λέγει, ότι ήμην άνατετραμμένος έν τῷ επαγγέλματι τῷ πατρός μου και ότι ὁ πατήρ μου, παλαιός ύπάλληλος, τίποτε δέν ενόμιζε τόσον λαμπρόν όσον τό στάδιον τῶν γραφείων. Λοιπόν, άποῦ έλαβον τό άπολυτήριο μου, άμέσως μέ έτοποθέτησαν ως ύπεράριθμον εἰς τό τμήμα τῷ πατρός μου. Δέν ήσθάνομην ιδίαν κλίσιν πρὸς ώρισμένον στάδιον, και εἰσήλθον εὐπειθῶς εἰς τήν κοινήν εκείνην μεγάλην ὁδόν τῆς γραφειοκρατίας, εἰς τήν όποιαν ὁ πατήρ μου και ὁ πάππος μου είχαν βραδέως άλλ' άσφαλῶς βαδίσαι. Ήμην νέος φιλόπονος, πειθαρχικός, άπό κοιτίδος άνατετραμμένος έν τῷ σεβασμῷ τῶν άνωτέρων ύπαλλήλων και τῇ εὐλαθείᾳ τῇ όφειλομένη πρὸς τάς άρχάς· εὐνοήθη λοιπόν υπό τῶν προϊσταμένων μου και ταχέως ανήλθον εἰς τούς πρώτους διοικητικούς βαθμούς.

Ήμην εἰκοσι πέντε εἰτῶν, ότε ὁ διευθυντής μου, όστις μέ ήγάπα, μέ προσεκόλλησεν εἰς τό γραφεῖόν του, και οἱ συνάδελφοί μου εἰήλευσαν τήν τύχην μου. Ὁμίλουν ήδη περι έμοῦ ως περι

μέλλοντος άνωτέρου ύπαλλήλου και μοι πρόελεγον τό ώραϊότερον μέλλον.

Τότε ένυμφεύθη· έλαβον σύζυγον κόρην πολύ ώραϊαν και τό σπουδαϊότερον, πολύ καλήν και πολύ άφρωσιωμένην, αλλά μὴ έχουσαν προικα· αυτό ήτο σφάλμα σπουδαϊόν κατά τήν γνώμην τῶν ύπαλλήλων μεταξῦ τῶν όποιων εἶζων· αυτοί είναι πολύ θετικοί· τόν γάμον θεωροῦν ως καλήν έπιχείρησιν, και εύχαριστοῦνται νά λαμβάνουν ως κανόνα ότι «εάν ὁ σύζυγος φέρει τό πρόγευμα ἢ σύζυγος πρέπει νά φέρη τό γεῦμα»· αλλά ἡ σύζυγός μου και εἰγώ μόλις εἶχομεν οἱ δύο πῶς νά δειπνήσωμεν λιτότατα. Εφώναζαν ότι είχαν κάμει άνοησίαν· πολλοί καλοί φίλοι μου μοι είπον καθαρά ότι ήμην τρελλός και ότι κατέστρεφον δωρεάν έν ώραϊον μέλλον, οὐχ' ήττον έπειδή ἡ σύζυγός μου ήτο πολύ εύάρεστος και πολύ άγαθή, έπειδή εἰζῶμεν οικονομικῶς, και δια τῆς πολλῆς οικονομίας εἶχομεν κατορθώσει νά ενώσωμεν τά δύο άκρα, άποῦ κατέκριναν τήν «άπρονοησίαν μου» ἢ κοινωνία τῷ τόπου ήξίωσε νά έχη μεθ' ήμῶν σχέσεις.

Ὁ προϊστάμενός μου ήτο πλούσιος, ήγάπα τήν έπίσημον παράστασιν και έφιλοτιμιέτο νά διαπρέπη έν τῷ κόσμῳ· έδέχετο συχνάκις, έδιδε μεγαλοπρεπή γεύματα, και άπό καιροῦ εἰς καιρόν προσεκάλει εἰς χορούς τάς οικογενείας τῶν ύπαλλήλων και τῶν προυχόντων τῷ τόπου. Μετά έν έτος, έπειδή ἡ σύζυγός μου ήτον έγκυος, και δέν ήδύνατο νά πηγαίνη εἰς τόν κόσμον, κν και έπροτίμων νά τήν συντροφεύω, ήναγκάστην νά πηγαίνω μόνος εἰς τάς συνακτροφάς τῷ προϊσταμένου μου, διότι οὔτος δέν παρεδέχετο νά άποφεύγη τις τάς προσκλήσεις του, και οἱ ύπάλληλοί του έπρεπε νά διασκεδάζωσι κατά διαταγήν.

Καθ' ήνέποχην άκριβῶς ἡ σύζυγός μου έμελλε νά μέ καταστήσῃ πατέρα, έδόθη μέγας χορός εἰς τό Νομαρχεῖον, και έδήτησεν έπομένως, θέλων μὴ θέλων, νά βάλω τήν βελαδαν μου.

Τήν ὥραν τῆς άναχωρήσεως, ένῶ ήσχολεῖτο εἰς τόν κόμβον τῆς λευκῆς μου κραβάτας, ἡ σύζυγός μου μοι λέγει.

— Θα εἶνε πολύ ώραϊα... Μὴ λησμονήσης νά τά παρατηρήσης όλα δια νά μοῦ τά διηγηθῆς λεπτομερῶς· τά ὀνόματα τῶν κυριῶν, τάς ένδυμασίας των και τόν κατάλογον τῷ δείπνου... Διότι θά υπάρξῃ δείπνον... Φαίνεται ότι έφερον άπό τῷ Σαβέ πολλά ώραϊα πράγματα, τά πρωϊμώτερα, θά ήναι, λέγουν μερικά ροδακίνα τά όποια κοπίζουν ὅ φράγκα τό έν... Ὁ! τί ροδακίνα! κν ήσουν περιποιητικός, θά μοῦ έφερεις έν...

Ματαίως εἰξάνεστην, ματαίως τῇ παρετήρησα ότι τό πράγμα δέν είναι κατορθωτόν, και πόσον ήτο δύσκολον εἰς ένα κύριον μέ βελαδαν νά εἰς

αγάγη εἰς τὸ θυλάκιόν του ἐν ἀπὸ αὐτὰ τὰ ροδάκινα χωρὶς νὰ κινδυνεύσῃ νὰ τὸν ἴδουν καὶ νὰ τὸν ἀποδοκιμάσουν... Ὅσον περισσότερας παρατηρήσεις ἔκαμα, τόσον μάλλον αὐτὴ ἐπέμενε εἰς τὴν ἰδιοτροπίαν της.

— Τίποτε εὐκολώτερον, τούναντίον!... Ἐν τῷ μέσῳ τῆς κινήσεως τῶν ἀνθρώπων κανεὶς δὲν θὰ τὸ παρατηρήσῃ... Θὰ πάρῃς ἐν ροδάκινον ὡς διὰ τὸν ἑαυτὸν σου καὶ θὰ τὸ κρύψῃς ἐπιτηδείως. Μὴ σηκώνῃς τοὺς ὤμους.. ἔστω, εἶνε ἰδιοτροπία παιδαριώδης, ἀλλὰ τὰ ἐπιθυμῶ ἀφότου ἤκουσα νὰ ὀμιλοῦν δι' αὐτὰ τὰ ροδάκινα, ἔχω ἐπιθυμίαν φοβεράν νὰ τὰ γευθῶ. ὑποσχέσου νὰ μοῦ φέρῃς τοῦλάχιστον ἓν... Κάμε ὄρκον...

Δύναται τις νὰ ἀντιτάξῃ ῥητὴν ἀρνησιν εἰς γυναῖκα τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ;... Ἐψιθύρισα ἐπὶ τέλους μίαν ἀόριστον ὑπόσχεσιν καὶ ἔσπευσα νὰ φύγω... ἀλλὰ ὅτε ἔστρεφον τὸν στρόφιγγα τῆς θύρας, μὲ ἔκραξε πάλιν· εἶδα τοὺς μεγάλους κυανοὺς ὀφθαλμοὺς της νὰ στρέφονται πρὸς ἐμέ, λάμποντες ἀπὸ ἐπιθυμίαν, καὶ μοῦ ἐφώναζε πάλιν.

— Μοὶ τὸ ὑπόσχεσαι;

Λαμπρὸς χορὸς παντοῦ ἄνη, νέαι ἐνδυμασίαι, ἀξιόλογος ὀρχήστρα. Ὁ νομαρχης, ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου, οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς φρουράς, ὅλοι οἱ ἐν τέλει ἦσαν ἐκεῖ. Ὁ προϊστάμενός μου δὲν εἶχε τίποτε παραλείψει διὰ νὰ καταστήσῃ λαμπρὸν τὸν χορὸν αὐτὸν εἰς τὸν ὁποῖον ἡ σύζυγός του καὶ ἡ θυγάτηρ του μετὰ χαρίτος ἐδέχοντο τοὺς ξένους. Τὰ μεσάνυκτα προσέφερον τὸ δαῖπνον, καὶ κατὰ ζεύγη οἱ χορευταὶ μετέβησαν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ κυλικείου. Εἰσέδυσα καὶ ἐγὼ ἐκεῖ μὲ παλμούς καρδίας, καὶ μόλις εἰσῆλθον, παρετήρησα, εἰς καλὴν θέσιν, ἐν τῷ μέσῳ τῆς τραπέζης, τὰ περιφνημα ροδάκινα τοῦ Σαβέ.

Ἦσαν τῶνόντι περιφνημα τὰ ροδάκινα ἐκεῖνα! Διατεθειμένα πυραμιδοσειδίως ἐντὸς κανίστρου ἐκ φαειντίας τῆς Λουλεβίλλης, κατ' ἀποστάσεις ἀπ' ἀλλήλων καὶ περιβαλλόμενα ὑπὸ φύλλων ἀμπέλου, ἐπεδείκνυον ὑπερφηφάνως τὸ ὀρεκτικὸν χρῶμά των, ὅπου βαθεῖαι ἐρυθρότητες ἐποίκιλλον τὴν πρασινοπὴν λευκότητα τοῦ χνοώδους φλοιοῦ των. Μακρόθεν, τὰ ἐθώπευον διὰ τοῦ βλέμματός, καὶ ἐσυλλογίζομην τὰς φαιδρὰς ἀναφωνήσεις μὲ τὰς ὁποίας ἡ σύζυγός μου θὰ μὲ ἐδέχετο ἐπιστρέφοντα, ἐὰν κατώρθουν νὰ φέρω εἰς τὸν οἶκον ἓνα τῶν ἐκλεκτῶν ἐκείνων καρπῶν. Ἐκίνουν τὸν γενικὸν θαυμασμόν. Ὅσον περισσότερον τὰ παρετήρουν, τόσον περισσότερον ἡ ἐπιθυμία μου ἐλάμβανε τὴν μορφήν μονομαχίας, καὶ περισσότερον ἐστερεοῦτο ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ μου ἡ ἀπόφασις νὰ κλέψω ἐν τῇ δούλῳ. ἀλλὰ πῶς; οἱ ὑπηρέται ἐφύλαττον καλὰ περίξ τῶν σπικνίων

καὶ ἀκριβῶν αὐτῶν καρπῶν. Ὁ προϊστάμενός μου εἶχεν ἐπιφυλάξει εἰς ἑαυτὸν μόνον τὴν εὐχारीστησιν νὰ προσφέρῃ αὐτὸς οὗτος τινὰ τῶν ροδάκινων εἰς τινὰς προνομιοῦχους· ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, πρὸς νεῦμα αὐτοῦ εἰς ἓν τῶν ἐπιμελητῶν τοῦ δαίπνου ἐλάμβανε μετὰ λεπτότητος ἐν ροδάκινον, τὸ ἔκοπτε διὰ μαχαιρίου ἀργυροῦ τὴν λεπίδα καὶ ἐπαρουσίαζε τὰ δύο ἡμίση αὐτοῦ ἐπὶ πινακίῳ τῆς Σέβρε εἰς τὸ ὑποδεικνυόμενον πρόσωπον· ἠκολούθουν τὸ γινόμενον μετ' ἀπληστίας καὶ ἔβλεπον τρέμων καταρρέουσιν τὴν πυραμίδα· οὐχ ἦττον δὲν ἐξηνητλήθη τὸ περιεχόμενον τοῦ κανίστρου. Εἶτε διότι ἡ ἐπιτήρησις εἶχε γείνει δεξιῶς, εἶτε διότι οἱ προσκεκλημένοι ἦσαν διακριτικοί, ὅταν οἱ δειπνοῦντες, ἀνακλιθέντες ὑπὸ προανακρούσματος τῆς ὀρχήστρας, εἰσέδραμον εἰς τὴν αἴθουσαν, ἔμενον ἀκόμη ἡμίσεια δωδεκάς ροδάκινων ἐπὶ τοῦ κανίστρου.

Ἦκολούθησα τὸ πλῆθος, ἀλλὰ δὲν ἦτον ἡ ἀληθὴς ἐξοδος τῆς οἰκίας, εἶχον ἀφήσει τὸν πύλον μου ἐν τινὶ γωνίᾳ— ἓνα ὑψηλὸν πύλον, ὅστις μὲ εἶχε πολὺ ἐνοχλήσει καθ' ὅλην τὴν ἐσπερίδα. Ἐπανῆλθον λοιπὸν ὑπὸ τὴν πρόφασιν νὰ τὸν λάβω, καὶ ἐπειδὴ ἤμην ὀλίγον οἰκείος, εἰ ὑπηρεταὶ δὲν ἔλαβον ὑποψίαν· ἄλλως τε ἡσχολοῦντο νὰ μεταφέρωσιν εἰς τὸ ἐστιατόριον τὰ σκεύη καὶ τὰ ποτήρια τοῦ δαίπνου, καὶ ἐπὶ μίαν στιγμὴν εὐρέθην μόνος πλῆσιόν τοῦ κυλικείου. — Οὔτε λεπτὸν ἔπρεπε νὰ χάσω. Μετὰ κρυφὸν βλέμμα δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, ἐπλησίασα πρὸς τὸ κανίστρον, ἔρριψα ταχέως δύο ροδάκινα εἰς τὸν πύλον μου, καὶ ἐπέρριψα ἐπάνω τὸ ῥινόμακτρόν μου, ἔπειτα, πολὺ ἡσυχος κατὰ τὸ φαινόμενον, πολὺ ἀξιοπρεπῆς, ἀν καὶ εἶχα φοβεροὺς παλμούς καρδίας, ἀφήκα τὸ ἐστιατόριον ἐφαρμύζων ἐπιμελῶς τὴν ὀπὴν τοῦ πύλου μου ἐπὶ τοῦ στήθους μου καὶ ὑποστηρίζων αὐτὸν διὰ τῆς δεξιᾶς μου χειρός, ὅπερ μοὶ ἐδίδο παραστάσιν μεγαλοπρεπῆ καὶ σχεδὸν ναπολεόντειον.

Τὸ σχέδιόν μου ἦτο νὰ διέλθω ἡσυχως τὴν αἴθουσαν, νὰ ὑπεκρύψω κατὰ τὸν ἀγγλικὸν τρόπον, καὶ ἀφοῦ πλέον ἐξέλθω νὰ φέρω ἐν θριάμβῳ εἰς τὸν οἶκον τὰ δύο ροδάκινα.

Τὸ πρᾶγμα ὅμως δὲν ἦτο τόσον εὐκαλὸν ὅσον ἐνόμισα κατ' ἀρχάς. Εἶχεν ἀρχίσει τὸ κοτιλλίον. Πέριξ τῆς μεγάλης αἴθουσας ὑπῆρχε διπλῆ σειρά κυρίων καὶ κυριῶν μέσης ἡλικίας, περιτοιχίζουσα δεύτερον κύκλον ἐσχηματισμένον ἀπὸ τὰς ἑδρας τῶν χορευτριῶν· εἰς δὲ τὸ μέσον ἐν εὐρῷ διάστημα κενὸν ὅπου ἐχώρευον τὰ ζεύγη. Ἐπρεπε νὰ διέλθω αὐτὸ τὸ διάστημα διὰ νὰ φθάσω εἰς τὴν θύραν τοῦ προθαλάμου.

Εἰσῆλθον μετὰ δειλιάς εἰς τὰ μεταξὺ τῶν ὀμίλων διωλίθησα ὡς ἐγγελευς μεταξὺ τῶν ἐδρῶν... ἔτρεμον εἰς πασαν στιγμὴν μὴ ἀπότομος

διαγκωνισμός ταραξή την θέσιν του πύλου μου και μου ρίψη τὰ βροδάκινα. Τὰ ἠσθάνομην ἀνακινούμενα ἐντός, και ἕκαιον τὰ ὦτα και ἡ κεφαλή μου. Τέλος πάντων, μετὰ πολλοὺς κόπους και τρόμους ἐξῆλθον εἰς τὸν κύκλον καθ' ἣν στιγμὴν παρεσκευάζον νέον σχῆμα χοροῦ ἢ χορευτρία εἶνε εἰς τὸ μέσον τῶν χορευτῶν, οἱ ὁποῖοι κάμνουν περίξ αὐτῆς κύκλον στρέφοντες πρὸς αὐτὴν τὴν βράχιν. Πρέπει νὰ κρατῆ ἓνα ἀνδρικὸν πύλον και κατὰ τὴν διάβασιν νὰ καλύψη ἓνα τῶν κυρίων με τὸν ὁποῖον ἐπιθυμῆ νὰ χορεύσῃ. Μόλις εἶχον κάμει δύο βήματα, και ἡ θυγάτηρ τοῦ προϊσταμένου μου, ἥτις διεύθυνε τὸ κοτιλλιὸν με ἓνα νέον νομαρχιακὸν σύμβουλον ἀνέκραξε:

— "Ἐνα πύλον μάς λείπει εἰς πύλος!

Συγχρόνως, με παρετήρησε με τὸν κύλινδρον μου προσκεκολλημένον ἐπὶ τοῦ στήθους μου ἀπήνησα τὸ βλέμμα της και ὄλον τὸ αἷμά μου ἐπάγωσε.

— "Α! μοὶ εἶπε, ἔρχεσθε εἰς τὴν ὄραν, Κύριε Ἐρβελό, γρήγορα τὸν πύλον σας!...

Πρὶν ἢ ψελλίσω μίαν λέξιν, ἔλαβεν αὐτὴ τὸν πύλον μου... τὸσον ἀποτόμως, ὥστε τὰ βροδάκινα ἐκυλίσθησαν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, παρασύροντα τὸ μανδύλιόν μου και δύο ἢ τρία φύλλα ἀμπέλου...

Φαντάζεσαι τὸ θέαμα! Αἱ χορευτρία ἐγέλων κρυφά, βλέπουσαι τὸ ἀτόπημά μου και τὴν ἡλλοιομένην ὄψιν μου, ὁ προϊστάμενός μου συνέσπα τὰς ὄφρυς, οἱ σοβαροὶ κύριοι ἐψιθύριζον δεικνύοντές με διὰ τοῦ δακτύλου, και ἠσθάνομην τὰ γόνατά μου καμπτόμενα, ἐπεθύμουν νὰ βυθισθῶ ἐντός τοῦ σανιδώματος και νὰ γείνω ἄφαντος.

Ἡ νεάνις συνέσπασε τὰ χεῖλη διὰ νὰ καταστείλῃ ἐκρηξίν γέλωτος, ἔπειτα ἀποδίδουσα μοὶ τὸν πύλον μου.

— Κύριε Ἐρβελό, μοὶ εἶπεν εἰρωνικῶς, μαζεύσατε λοιπὸν τὰ βροδάκινά σας!...

Γέλωτες τότε ἠκούσθησαν ἀπανταχόθεν τῆς αἰθούσης και αὐτοὶ οἱ ὑπηρεταὶ ἐκράτουν τὰ πλευρά των· ἐγὼ δὲ ὠχρός, βλοσυρός, κλονούμενος, ἔφυγον κατατεθορυβημένος, και ἤμην εἰς τοιαύτην ἐκστασιν φρενῶν, ὥστε δὲν εὔρισκον πλέον τὴν θύραν, και ἀπῆλθον, περίλυπος μέχρι θανάτου νὰ διηγηθῶ τὴν συμφορὰν μου εἰς τὴν γυναῖκά μου.

Τὴν ἐπαύριον ἡ ἱστορία αὐτὴ διέτρεχε τὴν πόλιν. Ὅταν εἰσῆλθον εἰς τὸ γραφεῖόν μου, οἱ συνάδελφοί μου με ὑπεδέχθησαν με ἐν «Ἐρβελό, μάζευσε τὰ βροδάκινα σου» τὸ ὁποῖον μοὶ ἔφερε τὸ αἷμα εἰς τὴν κεφαλὴν. Δὲν ἠδυνάμην νὰ τολμήσω ἐν βῆμα εἰς τὴν ὁδόν, χωρὶς νὰ ἀκούω ὅπισθέν μου χλευαστικὴν φωνὴν ψιθυρίζουσαν «εἶναι ὁ κύριος με τὰ βροδάκινα». Δὲν ἠδυνάμην νὰ μείνω εἰς τὴν θέσιν μου, και μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας ἔδωκα τὴν παραίτησίν μου.

Εἰς θεῖος τῆς συζύγου μου ἐκαλλιέργει γαίαις εἰς τὰ περίξ τῆς γενεθλίου μου πόλεως. Τὸν παρεκάλεσα νὰ με λάβῃ βοηθόν. Τὸ παρεδέχθη και ἐνεκατέστημεν εἰς Σαντεραῖν... Τί νὰ σοῦ εἰπῶ; ἔλαβον ἀπόφασιν νὰ ἐργασθῶ. ἔγειρόμενος λίαν πρῶι και μὴ παραπονούμενος διὰ τὸν κόπον. Φαίνεται ὅτι ἤμην φύσεως προωρισμένης μᾶλλον διὰ τὴν καλλιέργειαν παρὰ διὰ τὴν χαρτογραφίαν, διότι ἐντός ὀλίγου χρόνου κατέστην σπουδαῖος γεωπόνος. Τὸ κτῆμα προώδευσε τόσο καλὰ, ὥστε κατὰ τὸν θάνατόν του ὁ θεῖός μας μάς τὸ ἐκληροδότησεν. Ἐκτοτε τὸ ἐπέξέτεινα και τὸ ἔφερα εἰς τὴν εὐχάριστον κατάστασιν εἰς τὴν ὁποίαν θὰ τὸ ἴδης.

Ἐφθάσαμεν εἰς Σαντεραῖν. Εἰσήλθομεν διὰ δεινδρώνος πλήρους καρπῶν. Οἱ κλάδοι ἐκυπτον μέχρι τῆς γῆς ὑπὸ τὸ βάρος τῶν μήλων και τῶν ἀπιδίων. Εἰς τὸ ἄκρον τὸ περιβόλου λευκῶν κατοφερῆς ἔφερε πρὸς τὸν κυανίζοντα ποταμόν, πέραν τοῦ ὁποῖου ἀνήρχετο γήλοφος ἀμπέλων, ὅπου αἱ σταφυλαὶ ἤρχιζον μεγαθυρόμεναι, ἔψαλλον δὲ αἱ κίχλαι. Πρὸς τὰ ἀριστερὰ ὅπισθεν τῶν δένδρων κρότος μηχανῆς ἐδείκνυε τὸν τόπον τῶν σιτοδεματίων, και ἀφοῦ διήλθομεν τὸν λαχανόκηπον, εἶδομεν τὴν λευκὴν πρόσοψιν τῆς οἰκίας ὅπου ἀνερριχῶντο κατὰ στίχους βροδακινεαὶ βριθουσαι ὠραίων ὠρίμων βροδακίνων.

— Βλέπεις, μοὶ εἶπεν ὁ Βιτάλ Ἐρβελό, λατρεύω τὰ βροδάκινα. Τοῖς ὀφείλω τὴν εὐτυχίαν μου· ἄνευ αὐτῶν, θὰ ἔμενον ὑπαλληλίσκος, τρέμων εἰς τὸν ἐλάχιστον σκυθραπασμόν ἑνὸς νομάρχου, αὐξάνων τὸ σκυλολόγιον τὸ ἤδη παραπολύ πολυἀριθμὸν τῶν ὑπαλλήλων, οἱ ὁποῖοι δυσκόλως ἐνώνουν τὰς δύο ἄκρας και ἀπέχων και ἀπὸ αὐτὰς τὰς γλυκύτητας τῆς πατρότητος ἐκ φόβου μὴ δὲν δυνηθῶ νὰ θρέψω ἢ νὰ προικίσω τὰ τέκνα μου· ἐνῶ τώρα εἶμαι κύριος τοῦ ἑαυτοῦ μου, καλλιεργῶ τοὺς ἀγρούς μου και ἔχω σωρὸν παιδιὰ...

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἤκουσα εἰς τὸ ἔσωτερικὸν τῆς οἰκίας φαιδρούς γέλωτας παιδιῶν και κορασιῶν και εἰς τὸ παράθυρον τοῦ ἰσογαίου, περιβαλλομένη ἀπὸ τὰς βροδακινεαίς, ἐφάνη ἡ κυρία Ἐρβελό, εὐρωστος και ὠραία ἀκόμη και περ σχεδὸν τεσσαρακοντοῦτις—βροδακινὸν ὠρίμον και χρυσιζόμενον ὑπὸ τοῦ φωτός μεγαλοπρεπῶς δύοντος ἡλίου.

(André Theuriet)

Μετάφρασις Ψ.

Ἄνθρω ἀγαπᾷ τὴν γυναῖκα τὴν ὁποίαν θέλει ν' ἀγαπήσῃ— ἡ γυνὴ ἀγαπᾷ τὸν ἄνδρα ὑπὸ τοῦ ὁποῖου ἀρέσκειται ν' ἀγαπηθῇ.

*

Εἰς τὸ πρῶτον ἡμῖς τῆς ζωῆς μας ἐπιθυμοῦμεν τὸ δεύτερον· εἰς τὸ δεύτερον ἡμῖς ποθοῦμεν τὸ πρῶτον.

